

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/20/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1423208728
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Nadežda Wallnerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1423208728.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Nadeždy Wallnerovej a členiek senátu JUDr. Michaely Královej a JUDr. Ivany Jahnovej v právnej veci žalobcu: M.. M.. L. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. Č.. XX, XXX XX B., zastúpeným JUDr. Peter Kubina - advokát, so sídlom Bottova 2A, 811 09 Bratislava, voči žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 29. decembra 2023, č.k. 39Cos/5/2023-51, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd uznesenie Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 29. decembra 2023, č.k. 39Cos/5/2023-51, potvrdzuje.

II. Žalovaný nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Bratislava IV uznesením zo dňa 29. decembra 2023, č.k. 39Cos/5/2023-51, rozhodol tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia sa žalobca domáhal, aby súd prvej inštancie nariadil neodkladné opatrenie, ktorým by uložil žalovanému povinnosť zdržať sa uplatňovania a výkonu organizačného opatrenia ministra vnútra Slovenskej republiky č. 25/2023 zo dňa 21.11.2023, personálneho rozkazu riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 49/2023 zo dňa 28.11.2023 a personálneho rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave I č. 335/2023 zo dňa 30.11.2023, ktoré majú nepriaznivý vplyv na postavenie žalobcu v jeho pracovnoprávnom vzťahu voči žalovanému, sú v rozpore so zákonom o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti ako aj antidiskriminačným zákonom. Žalobca uvádzal, že podaný návrh má charakter „zdržovacej žaloby“ a je spôsobilý konzumovať vec samú, nakoľko je ním možné trvalo upraviť právne vzťahy medzi stranami sporu. Žalobca sa vyslovene odvolával, že podaným návrhom sa domáha právnej ochrany pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania (zákazu diskriminácie), teda vyvolávajúc antidiskriminačný spor.

3. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 2a ods. 1, 2 a 3, § 3 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998“), § 2 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon), § 7 ods. 1 a 8, § 12 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z., o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti“), § 307, § 314, § 315 ods. 1, § 324 ods. 1, 3, § 325 ods. 1,

2 písm. d), § 326 ods. 1 a 2, § 328 ods. 1, § 329 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Súd prvej inštancie posúdil návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia a dospel k záveru, že tomuto návrhu nie je možné vyhovieť. Konštatoval, že súhlasí so žalobcom v tom, že podľa platnej právnej úpravy je daná právomoc civilného súdu na konania, ako ich predpokladá ustanovenie § 2a zákona č. 73/1998 Z.z. Poukázal na to, že uvedený zákonný predpis v citovaných ustanoveniach priamo priznáva príslušníkom policajného zboru právnu ochranu v súvislosti s porušením zásady rovnakého zaobchádzania v pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahoch, a že v ods. 3 uvedeného zákona sa predpokladá, že policajt, má právo obrátiť sa na súd a domáhať sa právnej ochrany ustanovenej osobitným zákonom, pričom toto ustanovenie priamo odkazuje na zákon č. 365/2004 Z.z., teda antidiskriminačný zákon. Antidiskriminačný zákon potom vo svojom ustanovení § 11 ods. 3 vyslovene uvádza, že na konania vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania sa vzťahuje Občiansky súdny poriadok (v súčasnosti už nahradený CSP). Uvedené zákonné súvislosti sú podľa názoru súdu prvej inštancie dostatočnými predpokladmi na to, aby si všeobecný civilný súd mohol v danom konaní založiť právomoc na konanie o neodkladnom opatrení ako procesnom inštitúte CSP, ktorého použitie antidiskriminačný zákon predpokladá. V tejto súvislosti uviedol, že nie je pritom rozhodujúce, že pracovnoprávne úkony žalovaného voči žalobcovi majú zároveň povahu správneho aktu, nakoľko predmetom antidiskriminačných sporov nie je posudzovanie zákonnosti správneho aktu, o ktorom civilný súd nemá právomoc rozhodovať, ale posudzovanie následkov takýchto pracovnoprávných úkonov z hľadiska ich súladnosti so zásadou rovnakého zaobchádzania. V nadväznosti na uvedené súd prvej inštancie považoval za potrebné uviesť, že hoci právomoc súdu je v danom prípade daná a je zrejme, že žalobca svojim návrhom inicioval konanie o neodkladnom opatrení v antidiskriminačných sporoch, keďže samotný žalobca na viacerých miestach svojho návrhu vyslovene uvádzal, že sa domáha právnej ochrany pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania, súd prvej inštancie nemal za to, že v obdobných prípadoch, kedy by nariadením neodkladného opatrenia malo dôjsť ku konzumácii veci samej v antidiskriminačných sporoch, možno plne upustiť od riadneho civilného procesu nariadením neodkladného opatrenia, ktorým sa žalobca domáha rovnakých právnych účinkov, akých sa možno domáhať podanou žalobou vo veci samej. Inými slovami vysvetlil, že neodkladné opatrenie je len procesnoprávnym inštitútom v rámci civilného procesu, ktorého úlohou nie je nahrádzať kontradiktórne sporové konania vo veci samej. Je síce pravdou, že aj neodkladným opatrením možno trvalo upraviť pomery medzi stranami, nie je to však možné v takých prípadoch, ktoré vyslovene predpokladajú priebeh riadneho civilného procesu, medzi ktoré nesporne patria aj antidiskriminačné spory (porovnaj § 9 ods. 2 a 3 zákona č. 365/2004 Z.z., v spojení s § 314 CSP). Žalobca uvádzal, že jeho návrh na nariadenie neodkladného opatrenia má zároveň charakter zdržovacej žaloby, a že keďže doposiaľ žalovaný nepreukázal, že by neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, je jeho návrh za daných okolností dôvodný. V tejto súvislosti súd prvej inštancie považoval za potrebné poukázať na tú skutočnosť, že priamo antidiskriminačný zákon v ustanovení § 11 ods. 2 ukladá žalovanému povinnosť v konaní preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, ak žalobca oznámi súdu skutočnosť, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. Konanie o neodkladnom opatrení je však typické tým, že súd v týchto konaniach nevykonáva riadne dokazovanie za účasti oboch sporových strán, ale rozhoduje o podanom návrhu vo väčšine prípadov bez vyjadrenia protistrany (ktoré pre krátkosť času častokrát nie je možné v zákonnej lehote zabezpečiť) a len po posúdení, či navrhovateľ neodkladného opatrenia osvedčil dôvodnosť ním navrhovaného opatrenia. Konštatoval, že aj z uvedeného je zrejme, že hoci inštitút neodkladného opatrenia je prípustným prostriedkom ochrany dotknutých práv žalobcu aj v antidiskriminačných sporoch, jeho účelom v takýchto konaniach nie je nahrádzať konania vo veci samej, keďže samotný zákon priamo vyžaduje aktívnu účasť oboch sporových strán v priebehu konania. Súd prvej inštancie nepoprel, že aj príslušníkom policajného zboru patrí právna ochrana proti porušovaniu zásady rovnakého zaobchádzania v služobnom pomere, avšak neodkladné opatrenie by malo pre takéto konania byť len doplnkovou ochranou v rámci riadne prebiehajúcich antidiskriminačných sporoch, kde samotný zákon (antidiskriminačný zákon aj CSP) predpokladá postavenie dotknutej strany protizákonným konaním zamestnávateľa v procesnej pozícii žalobcu a zároveň žalobcovi priznáva právnu ochranu ako slabšej strany v takýchto konaniach. Neodkladné opatrenie je len špecifickým procesným postupom, ktorým nemožno s konečnou platnosťou posúdiť diskrimináciu v pracovnoprávnom vzťahu, a to bez vykonania náležitého dokazovania, bez výsluchu strán a vykonania pojednávania, ktoré ustanovenie § 314 CSP vyslovene vyžaduje. Uviedol, že ak mal žalobca za to, že bol diskriminácie poškodený na svojich právach konaním žalovaného, mal iniciovať žalobu vo veci samej a v takto prebiehajúcim konaní sa domáhať nariadenia neodkladného opatrenia, ktoré by zabezpečilo ochranu možných dotknutých práv žalobcu až do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Skonštatoval, že

nemožno v žiadnom prípade bagatelizovať význam riadneho civilného procesu v antidiskriminačných sporoch a skratkovitými snahami sa domáhať zabezpečenia rýchlej spravodlivosti bez spravodlivého civilného procesu. Neodkladné opatrenie nemôže slúžiť na to, aby nahradilo žalobu vo veci samej a v antidiskriminačných sporoch by malo poskytnúť len podpornú a doplnkovú ochranu. Žalovaný má v antidiskriminačnom konaní povinnosť tvrdenia, kedy musí preukázať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania nedošlo. Zhrnul, že ak by však súd pripustil, že antidiskriminačný spor možno s konečnou platnosťou vyriešiť skrz inštitút neodkladného opatrenia, bola by táto povinnosť a zároveň právo žalovanému procesne sa brániť odobratá, čo by nesporne porušovalo zásadu kontradiktórnosti civilného procesu, antidiskriminačného sporu nevynímajúc. Poukázal na to, že uvedený právny názor prvostupňového súdu podporil aj Krajský súd v Bratislave vo veci sp.zn. 7Co/50/2023, na ktorú žalobca sám osobitne poukazyval. Vzhľadom na uvedené, keď súd prvej inštancie dospel k záveru, že inštitútom neodkladného opatrenia nemožno nahradiť a konzumovať konanie vo veci samej v antidiskriminačnom spore, a teda návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia v uvedenom znení nesleduje účel inštitútu neodkladného opatrenia a nespĺňa tým pádom ani požiadavku proporcionality, návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Súd prvej inštancie záverom uviedol, že jeho rozhodnutie o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nie je v žiadnom prípade vyvodením záveru o tom, či postupom žalovaného došlo alebo nedošlo k diskriminácii vo vzťahu k žalobcovi v tvrdenom rozsahu, ale iba konštatovaním, že nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré konzumuje vec samú v antidiskriminačnom spore s trvalou úpravou pomerov strán, nie je vhodným procesným prostriedkom ochrany práv žalobcu. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný mal v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia plný úspech, preto by mal mať proti neúspešnému žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania. Keďže však žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli, súd prvej inštancie mu nárok na náhradu trov konania nepriznal.

4. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie v celom rozsahu, a to z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP. Žalobca s poukazom na relevantné zákonné ustanovenia považoval za zrejmé, že aj príslušníci Policajného zboru majú zákonom garantovaný nárok na súdnu ochranu pred porušovaním zásady rovnakého zaobchádzania v služobnom pomere, pričom kompetentným orgánom na poskytnutie tejto súdnej ochrany je výlučne civilný súd v rámci civilného sporového konania. Žiadny iný súd (a osobitne správny súd) totiž nemá právomoc poskytnúť žalobcovi právnu ochranu vyplývajúcu z § 2a ods. 3 zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona. Žalobca v odvolaní argumentoval tým, že návrhom sa domáha právnej ochrany pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania (zákazu diskriminácie) zo strany žalovaného ako jeho zamestnávateľa a služobného úradu, ku ktorému došlo konkrétne tým, že žalovaný voči nemu uskutočnil pracovnoprávny úkon, ktorý mal charakter odvetného opatrenia zakázaného podľa § 1 ods. 4 zákona o ochrane oznamovateľov bez toho, aby na jeho uskutočnenie získal predchádzajúci súhlas Úradu vyžadovaný podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov; a tejto ochrany sa žalobca domáhal spôsobom a v rozsahu ustanovenom v § 2a ods. 1 a 3 zákona o štátnej službe policajtov a v spojení s § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona. Žalobca sa teda návrhom nedomáha preskúmania zákonnosti alebo nezákonnosti rozhodnutia iného orgánu verejnej moci (čo patrí do právomoci správnych súdov), ale domáha sa výlučne toho, „aby ten, kto nedodrжал zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania“ a „ak je to možné, napravil protiprávny stav“; teda právnej ochrany, ktorej sa žalobca môže domáhať jedine podľa § 2a ods. 3 zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a 3 antidiskriminačného zákona, a ktorej poskytnutie patrí podľa § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona do výlučnej právomoci civilných súdov podľa CSP. Ďalej žalobca argumentoval, že proti nemu boli vydané a sú vykonávané pracovnoprávne úkony v priamom rozpore s § 1 ods. 4 a § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, teda pracovnoprávne úkony, na ktoré sa vyžadoval predchádzajúci súhlas Úradu, vykonal žalovaný ako zamestnávateľ a služobný úrad bez takéhoto súhlasu, čím je zo strany žalovaného porušovaná zákonná ochrana oznamovateľa závažnej protispoločenskej činnosti a so žalobcom je zaobchádzané v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania z dôvodu oznámenia závažnej protispoločenskej činnosti a žalobca bol týmito pracovnoprávnymi úkonmi preradený na podstatne nižšiu pracovnú pozíciu (na základnom útvere policajného zboru) a do nižšej platovej triedy (z 8. platovej triedy do 4. platovej triedy). Žalobca zopakoval, že tak ako už uviedol v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, povinná dostupnosť neodkladného opatrenia v takomto prípade vyplýva priamo z textu Smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/1937 zo 23. októbra 2019 o ochrane osôb, ktoré nahlasujú porušenia práva Únie (Ú. v. EÚ L 305, 26.11.2019) v znení nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2020/1503 zo 07. októbra 2020 (Ú. v. EÚ L 347, 20.10.2022) (ďalej len „Smernica“). Žalobca zdôraznil, že nariadením

navrhovaného neodkladného opatrenia civilný súd nezasiahne do žiadnej kompetencie iného orgánu verejnej moci ani nebude brániť v jej výkone. Žalobca zdôraznil, že do kompetencie žalovaného sa neodkladným opatrením nezasiahne ani sa mu nezabráni v jej výkone preto, lebo nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia nijako nebráni žalovanému, aby vydal nové organizačné opatrenie, resp. aby boli voči žalobcovi vydané nové personálne rozkazy s rovnakým výrokom po tom, ako k tomu bude udelený predchádzajúci súhlas Úradu podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov. Dodal, že do kompetencie správneho súdu preskúmať zákonnosť pracovnoprávných úkonov žalovaného a zrušiť ich na základe správnej žaloby sa nezabráni preto, lebo neodkladné opatrenie takémuto prieskumu nijakým spôsobom nebráni a správny súd nie je v takomto konaní viazaný prípadným predchádzajúcim právnym posúdením otázky zákonnosti personálneho rozkazu civilným súdom ako predbežnej otázky na účely rozhodnutia o neodkladnom opatrení. Zhrnul, že zásah do iných kompetencií iných štátnych orgánov a bránenie v ich výkone nariadením navrhovaného neodkladného opatrenia neprichádza do úvahy ani hypoteticky. Podľa žalobcu nemožno teda hovoriť o konkurencii prostriedkov právnej ochrany (správne súdnictvo vs. civilné sporové konanie), ale o ich súbehu, ktorý je navyše zákonom predpokladaný, a to už spomínanými ustanoveniami § 2a ods. 1 a 3 zákona o štátnej službe policajtov, ktorý priamo odkazuje na § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona. Civilný súd preto nemôže rezignovať na poskytnutie ochrany podľa týchto ustanovení len z toho dôvodu, že zásah do práv a právom chránených záujmov jednotlivca bol spôsobený pracovnoprávnymi úkonmi majúcimi zhodu okolností formu rozhodnutia orgánu verejnej správy. Opak by znamenal, že príslušníci Policajného zboru nemajú vôbec nárok na neodkladnú právnu ochranu pred diskrimináciou, pretože všetky pracovnoprávne úkony sa vo vzťahu k nim realizujú formou personálnych rozkazov. Týmto spôsobom by došlo podľa žalobcu k znemožneniu obligatórnej predbežnej ochrany poskytovanej zákonom o ochrane oznamovateľov (v nadväznosti na čl. 21 ods. 6 Smernice) a tiež antidiskriminačným zákonom s poukazom na § 2a ods. 1 a 3 zákona o štátnej službe policajtov, nakoľko ak by nebola daná právomoc civilného súdu na rozhodnutie o neodkladnom opatrení, nebola by daná ani právomoc súdu na konanie o antidiskriminačnej žalobe vo veci samej. Žalobca argumentoval, že civilný súd môže v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia na ochranu pred diskrimináciou posúdiť otázku zákonnosti rozhodnutia žalovaného (orgánu verejnej moci) ako otázku predbežnú v zmysle § 194 ods. 1 a 2 CSP, pokiaľ je to pre jeho rozhodnutie potrebné. Mal za to, že prvostupňový súd sa preto v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia mohol (a mal) zaoberať aj zákonnosťou rozhodnutia žalovaného voči žalobcovi (organizačného opatrenia, personálnych rozkazov) z hľadiska posúdenia ich súladu s ustanovením § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, pričom tento záver bol kľúčový pre záver o (ne)dodržaní zákazu diskriminácie z dôvodu oznámenia závažnej protispoločenskej činnosti žalobcom. Žalobca súdu prvej inštancie vytkol, že s otázkou zákonnosti organizačného opatrenia a personálnych rozkazov z pohľadu zákona o ochrane oznamovateľov sa prvostupňový súd nevysporiadal, dokonca v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia (s výnimkou zhrnutia argumentácie žalobcu a relevantných právnych predpisov) súhlas Úradu s pracovnoprávnymi úkonmi, resp. jeho absenciu ani nespomenul. Následne žalobca v rámci odvolania zhrnul, že organizačné opatrenie a personálne rozkazy nemusia byť neplatným právnym úkonom na to, aby bolo možné vydať navrhované neodkladné opatrenie; stačí osvedčenie, že bol i vydané v rozpore s § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov. Vysvetlil, že ak bol žalovaný povinný získať predchádzajúci súhlas Úradu s pracovnoprávnymi úkonmi, avšak tento súhlas nezískal, a teda nepreukázal, že tieto pracovnoprávne úkony neboli urobené v súvislosti s oznámením závažnej protispoločenskej činnosti, tieto pracovnoprávne úkony porušujú zásadu rovnakého zaobchádzania podľa § 2a ods. 3 zákona o štátnej službe policajtov a § 2 ods. 1 antidiskriminačného zákona. Ďalej žalobca v odvolaní argumentoval tým, že právna ochrana vo forme odvolania a správnej žaloby, prípadne priznania odkladného účinku správnej žalobe, nenahrádza neodkladnú ochranu pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania, ale ju dopĺňa, pričom ide o dva autonómne prostriedky súdnej ochrany. Následne uviedol argumenty pre ktoré mal za to, že nariadením neodkladného opatrenia by nedošlo k porušeniu zásady proporcionality a žalovaný by nebol obmedzený neprimeraným spôsobom. Podľa žalobcu súd prvej inštancie priamo uznal, že má právomoc o návrhu žalobcu o nariadení neodkladného opatrenia v antidiskriminačnom spore rozhodnúť, zároveň nepriamo potvrdil, že má právomoc a mohol by rozhodnúť o návrhu na nariadenie časovo obmedzeného neodkladného opatrenia. Nie je mu preto zrejmé, prečo týmto spôsobom prvostupňový súd nepostupoval. Následne žalobca namietal, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie porušuje jeho právo na spravodlivý proces, pretože je odmietnutím spravodlivosti (denegatio iustitiae). Podľa žalobcu súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil možnosť neodkladné opatrenie nariadiť, čím žalobcovi tento právnu ochranu a s ňou aj prístup k civilnému súdu odoprel. V závere odvolania žalobca poukázal na potrebu bezodkladnej úpravy pomerov a zopakoval svoju argumentáciu z návrhu na

nariadenie neodkladného opatrenia. Žalobca v odvolacom návrhu navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovanému bude uložená povinnosť zdržať sa uplatňovania a výkonu organizačného opatrenia ministra vnútra Slovenskej republiky č. 25/2023 zo dňa 21.11.2023, personálneho rozkazu riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 49/2023 zo dňa 28.11.2023 a personálneho rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave I č. 335/2023 zo dňa 30.11.2023 voči žalobcovi, a že mu prizná voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa s výrokom rozhodnutia o nevyhovení návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia stotožňuje. Žalobca sa zbytočne vyjadruje k právomoci civilného súdu na konanie o návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia, pokiaľ súd prvej inštancie vyslovil súhlas s názorom žalobcu o danej právomoci civilného súdu. Ak teda súd prvej inštancie skonštatoval, že vo veci má právomoc civilný súd, nie je zrejmé, z akého dôvodu vôbec v odvolaní žalobca uvádza argumentáciu svedčiacu v prospech právomoci civilného súdu, ak sa jeho názor zhoduje s názorom súdu prvej inštancie. V uvedenom rozsahu je odvolanie žalobcu zmätočné. Takisto sa javí žalovanému ako zmätočná aj časť odvolania, kde sa žalobca vyjadruje k zásahu do právomoci správneho súdu, keďže v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia sa súd prvej inštancie vôbec nezaobera možnosťou, resp. nemožnosťou zásahu súdu do právomoci správneho orgánu. Súd prvej inštancie výslovne uvádza, že predmetom konania nie je posúdenie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, na ktoré nemá civilný súd právomoc, ale predmetom konania je posúdenie následkov pracovnoprávných úkonov so zásadou rovnakého zaobchádzania. Súd prvej inštancie v konkrétnom konaní, na rozdiel od iných konaní voči ostatným kolegom žalobcu, teda v odôvodnení napadnutého uznesenia neaplikuje argumentáciu o nevyhovení návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia práve z dôvodu nemožnosti zásahu civilného súdu do právomoci správneho orgánu, resp. správneho súdu. Dôvodom pre nevyhovenie návrhu žalobcu je nemožnosť rozhodnutia v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bez vyjadrenia žalovaného ako protistrany a bez vykonaného dokazovania. Žalovaný ďalej uvádza, že sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie a poukazuje na ostatné rozhodnutia súdu prvej inštancie, konkrétne na uznesenie, sp.zn. 33Cpr/4/2023 zo dňa 27.11.2023, vo veci žalobcu O. Ď., kde z odôvodnenia uznesenia súd prvej inštancie takisto konštatoval, že nemožno iba na základe podania žalobcu v konaní, v ktorom sa nevykonáva dokazovanie a nenariaďuje pojednávanie, vyhovieť návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia v antidiskriminačnom spore. K argumentu žalobcu o odmietnutí poskytnutia spravodlivosti, žalovaný uvádza, že k odmietnutiu spravodlivosti by podľa názoru žalovaného došlo v takom prípade, pokiaľ by sa súd odmietol vôbec návrhom žalobcu zaoberať, hoci by bola daná právomoc súdu na rozhodnutie o návrhu žalobcu. Súd prvej inštancie sa však v konkrétnom prípade návrhom žalobcu zaoberal a rozhodol tak, že návrh zamietol, keďže nemal za preukázané splnenie podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia. Samotná skutočnosť, že súd prvej inštancie nerozhodol podľa predstáv žalobcu neznamena, že postupom súdu došlo k odmietnutiu spravodlivosti. K uvedenej argumentácii žalobcu, resp. právneho zástupcu žalobcu sa vyjadril už aj odvolací súd vo veci žalobcu B. Č. v uznesení zo dňa 25.01.2024, č.k. 8CoPr/14/2023-184, ktorý konkrétne v bode 20. odôvodnenia uviedol: „Odvolací súd považuje za nedôvodnú odvolaciu námietku žalobcu, podľa ktorej mu súd prvej inštancie odmietnutím právomoci na rozhodnutie o požadovanom neodkladnom opatrení odoprel prístup k súdu, čím porušil jeho právo na spravodlivý proces. Prvoinštančný súd sa totiž podaným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia riadne zaoberal z hľadiska jeho vecnej opodstatnenosti, pričom zamietnutie návrhu samé o sebe nemôže predstavovať zásah do práv žalobcu, keď súčasťou práva na prístup súdu ani práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo na vyhovenie podanému návrhu.“ Žalovaný ďalej uvádza, že aj napriek tomu, že súd nevyhovel návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, teda nevyhovel žalobcovi, pre účely odvolacieho konania považuje žalovaný za potrebné uviesť, že sa s názorom súdu prvej inštancie v bode 7. odôvodnenia nestotožňuje. Žalovaný poukazuje na aktuálne rozhodnutia odvolacieho súdu, konkrétne uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.01.2024, č.k. 8CoPr/14/2032-184, č.k. 8CoPr/15/2023-167 vo veci žalobcov P. M. a B. Č.. Odvolací súd sa zaoberal tým, či si môže v civilnom sporovom konaní ako predbežnú vyriešiť otázku zákonnosti rozhodnutia vydaného ministrom vnútra SR voči príslušníkovi Policajného zboru podľa zákona o štátnej službe príslušníkov PZ v správnom konaní podľa dvanástej časti predmetného zákona. Odvolací súd vyslovil, že zo záverov ustálenej judikatúry vyplýva, že neodkladným opatrením nemožno brániť vo výkone právomoci inému orgánu verejnej moci. Prednosť majú právne prostriedky ochrany v správnom konaní, resp. v súdnom konaní podľa správneho súdneho poriadku. Nemožno totiž neodkladným opatrením odnímať účinky rozhodnutiam alebo iným aktom vydaným pri výkone verejnej moci, prípadne meniť ich obsah. Uprednostnenie účinkov neodkladného opatrenia by potom podľa názoru odvolacieho súdu de facto znamenalo podriadenie

správneho súdu civilnému súdu, hoci civilný súd nie je funkčne príslušným vo veci správnej žaloby. Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, že takýto právny stav by bol nežiadúci a umožňoval by neodkladným opatrením obchádzať preskúvanie zákonnosti správneho aktu v rámci správneho súdnictva. Uprednostniť je potrebné prostriedky právnej ochrany podľa správneho práva pred prostriedkami právnej ochrany podľa civilného sporového poriadku. Ďalej odvolací súd spochybnil dôvodnosť udelenia ochrany podľa zákona o ochrane oznamovateľov, keďže ani P. M. a ani B. Č. nepodali trestné oznámenie voči nadriadenému. Z uvedeného dôvodu preto kroky žalovaného, resp. vydané správne rozhodnutia nemajú podľa názoru odvolacieho súdu súvis s podanými trestnými oznámeniami. Súd prvej inštancie síce v bode 7. odôvodnenia napadnutého uznesenia uvádza, že predmetom konania nie je posúdenie zákonnosti správnych rozhodnutí, ale dodržanie zásady rovnakého zaobchádzania, avšak žalobcom namietaný postup žalovaného priamo predchádza vydaniu žalobcom namietaných individuálnych správnych aktov. Žalobca napáda postup žalovaného ako správneho orgánu pred vydaním napadnutých správnych rozhodnutí tým, že nepostupoval v súlade s § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, teda pred vydaním správneho rozhodnutia si žalovaný nevyžiadal súhlas úradu na vydanie správnych rozhodnutí voči žalobcovi ako chránenému oznamovateľovi. Žalovaný je toho názoru, že žalobca je, resp. bol povinný prioritne napadnúť údajne nezákonný postup predchádzajúci vydaniu individuálneho správneho aktu v riadnom opravnom prostriedku - odvolaní smerujúcom voči napadnutému rozhodnutiu žalovaného vydaného v správnom konaní. Žalobca totiž napáda vadu vydaného správneho rozhodnutia - napáda, že správne rozhodnutie je nezákonné z dôvodu nesplnenia podmienky podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov. Takýto vytýkaný nedostatok je oprávnený a zároveň povinný posúdiť nadradený správny orgán rozhodujúci o riadnom opravnom prostriedku, pričom ak by nadradený správny orgán posúdil dôvodnosť odvolacej argumentácie žalobcu a teda konštatoval nezákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia - personálneho rozkazu, došlo by k odstráneniu namietanej vady. V prípade nevyhovenia odvolania žalobcu nadradeným správnym orgánom sa žalobcovi otvára ďalšia možnosť uplatnenia účinného prostriedku nápravy a to podanie správnej žaloby na správnom súde, ktorý preskúma právoplatné napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a postup správneho orgánu, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia. Žalovaný poukazuje v tomto smere na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp.zn. 3Sžz/2/2012): „Správne konania vedené pred orgánmi verejnej správy sú obvykle zakončené vydaním administratívneho rozhodnutia, ktoré je preskúmateľné súdom v správnom súdnictve. Postup správneho orgánu predchádzajúci vydaniu rozhodnutia je následne súdom preskúmaný v konaní o žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy. V prípade, ak by súd preskúmal zákonnosť, resp. prípustnosť vedenia správneho konania, dopustil by sa predčasného konania, ktoré by zasahovalo do právomoci verejnej správy. Takýmto konaním by došlo k prelínaniu súdnej moci s mocou výkonnou.“ Ďalej žalovaný uvádza, že žalobca sa podaným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia dožadoval toho, aby sa žalovaný zdržal voči žalobcovi uplatňovania a výkonu organizačného opatrenia ministra vnútra Slovenskej republiky č. 25/2023 zo dňa 21.11.2023, personálneho rozkazu riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 49 zo dňa 28.11.2023 a personálneho rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave I č. 335 zo dňa 30.11.2023 voči žalobcovi. Poukazuje na to, že Organizačné opatrenie ministra vnútra SR č. 25 z 21.11.2023 má povahu vnútorného predpisu, ktorý je osobitným prípadom normatívnych právnych aktov nesmerujúcich voči subjektom stojacim mimo systému vzťahov organizačnej nadriadenosti a podriadenosti vo verejnej správe. Smeruje len voči subjektom ovládaným organizačnou podriadenosťou vo vzťahu k správnomu orgánu, ktorý takýto normatívny akt vydal. Jedná sa o abstraktné formy vnútornej činnosti verejnej správy s povahou interných normatívnych aktov. Od normatívnych právnych aktov, ktoré majú vonkajšie právne účinky, sa vnútorné predpisy odlišujú najmä tým, že ich právne účinky smerujú výlučne voči služobne podriadeným subjektom, i keď individuálne nešpecifikovaným a v tomto zmysle sú aktmi internými. Vzhľadom k tomu, že nemajú všeobecnú záväznosť, nie sú prameňmi práva, ale sú pre ich adresátov záväzné. Predmetné organizačné opatrenie preto nemá povahu všeobecne záväzného právneho predpisu. Takéto organizačné opatrenie v zmysle ustálenej súdnej judikatúry Najvyššieho súdu SR (napr. 1Sžo264/2009) nepodlieha súdnemu prieskumu. Zákonnosť vydania personálneho rozkazu riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 49 zo dňa 28.11.2023 a personálneho rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave I č. 335 zo dňa 30.11.2023 je možné preskúmať len v rámci správneho súdnictva a v súlade s ustanoveniami SSP, kde vecne príslušným je správny súd samozrejme za predpokladu, že žalobca využije všetky riadne opravné prostriedky proti týmto rozhodnutiam a v prípade neúspešného odvolacieho konania podá v zákonnej lehote správnu žalobu. K otázke preloženia žalobcu z dôvodu organizačnej zmeny podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona o štátnej službe príslušníkov PZ žalovaný uvádza, že v zmysle predmetného ustanovenia, ak je zrušená doterajšia funkcia policajta a je vytvorená nová funkcia s

iným popisom činnosti, podľa § 35 ods. 9 zákona je nadriadený zo zákona povinný policajta odvolať z doterajšej funkcie a nasledujúcim dňom ho ustanoviť do novej funkcie, čo vyplýva aj z ustálenej súdnej judikatúry Najvyššieho súdu SR. Je nemysliteľné a bolo by v rozpore so zákonom, aby policajt po prevedení, prípadne preložení nebol ustanovený do žiadnej z funkcií v rámci určenej a schválenej systemizácie. Zákon o štátnej službe príslušníkov PZ nepripúšťa žiadne výnimky z tohto postupu, preto nie je možné, aby policajt bol odvolaný z doterajšej funkcie bez toho, aby následne nebol ustanovený do novej funkcie. Organizačné zmeny, z ktorých vyplynulo zrušenie funkcie žalobcu boli realizované na základe organizačného opatrenia ministra vnútra SR č. 25 z 21.11.2023. Žalovaný v uvedenej súvislosti poukazuje na nález Ústavného súdu SR, sp.zn. II. ÚS 515/2016, ktorého predmetom bola rovnaká právna otázka ako v tomto konaní. V konaní pred Ústavným súdom SR bola predmetom prieskumu otázka zákonnosti prevedenia príslušníka PZ na inú pozíciu podľa § 35 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ. Ústavný súd SR v súlade s Najvyšším súdom SR konštatoval, že na služobný pomer príslušníka PZ nemožno aplikovať princípy z pracovnoprávných vzťahov (v uvedenom prípade vo vzťahu k inštitútu prevedenia na inú prácu). Policajtný zbor je vojensky organizovaný zbor. Právna povaha služobného pomeru príslušníkov PZ odráža osobitný vzťah zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci. V tomto kontexte je potom potrebné posudzovať i určenie ďalšieho pracovného zaradenia policajta. Podľa názoru Ústavného súdu SR nemožno od riadiacich pracovníkov PZ vyžadovať preukázanie a zdokladovanie splnenia zákonom predpokladaných podmienok, keďže takáto požiadavka by bola v rozpore s podstatou služobnej prísahy policajta, keď policajt sľubuje, že sa podriadi potrebám policajtného zboru. Na prvom mieste sú tak potreby policajtného zboru, resp. verejný záujem a nie potreby príslušníka PZ, ktorý nemá rovnaké postavenie ako zamestnanec v súkromnom sektore, kde majú účastníci pracovnoprávneho vzťahu rovnaké postavenie. Vychádzajúc z uvedeného je dôvodné konštatovať, že zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany, než je tomu u zamestnancov v pracovnom pomere. Rozhodnutím v prospech návrhu žalobcu by tak došlo k bráneniu žalovaného ako orgánu verejnej moci vo výkone svojej právomoci.

6. Žalovaný sa v rámci vyjadrenia k odvolaniu vyjadruje aj k statusu žalobcu ako chráneného oznamovateľa. Žalovaný vyslovuje pochybnosť o zákonom udelení ochrany žalobcovi prokurátorom ÚŠP GP SR. Podľa opatrenia prokurátora ÚŠP GP SR B.. I. bola žalobcovi udelená ochrana podľa zákona o ochrane oznamovateľov z dôvodu podania trestného oznámenia v trestnej veci mediálne známej ako kauza Rozuzlenie, ČVS: O.-X/NKA-A.- XXXX. Žalobca podal dňa 04.10.2023 trestné oznámenie, v ktorom uviedol, že bol zaradený v pracovnej skupine REŠTART, ktorá úzko spolupracovala s pracovnou skupinou Očistec. Ako svedok žalobca vypovedal v trestnej veci obvinených vyšetrovateľov okolo B. Č. o zisteniach, ktoré nadobudol v rámci svojej pracovnej činnosti. V trestnom konaní mal vypovedať o podozreniach týkajúcich sa SIS, niektorých pracovníkov ÚIS a prokurátorov KP BA. V podanom trestnom oznámení žiadal žalobca o ochranu pred P. Y., P. C., E. W. a M. O., teda osobami, ktoré sa mali verejne vyjadrovať na adresu žalobcu. V opatrení prokurátora ÚŠP GP SR uvádza, že žalobca mal dňa 12.10.2023 vypovedať ako svedok v trestnej veci Rozuzlenie, v ktorej je obvinený B.. O. C. L. M., M., T. Z. O. U., O., B.. M. Q., O., M.. B. C. a M.. M. R.. Z odôvodnenia opatrenia prokurátora ÚŠP GP SR nie je zrejmé, voči ktorej osobe v pozícii nadriadenosti v rámci Policajtného zboru smeruje ochrana udelená žalobcovi na základe podaného trestného oznámenia. V trestnom oznámení zo dňa 16.10.2023 vyplýva, že žalobca sa domáha ochrany voči osobe P. Y., P. C. Ň., E. W. a M. O., teda voči osobám, vo vzťahu ku ktorým nie je žalobca v služobnom pomere, resp. vo vzťahu nadriadenosti a podriadenosti. Účelom ochrany podľa zákona o ochrane oznamovateľov je ochrana zamestnanca ako oznamovateľa protispoločenskej činnosti voči zamestnávateľovi, ku ktorému je zamestnanec vo vzťahu podriadenosti. Pokiaľ má žalovaný vedomosť, žalobca nie je voči ani jednej z menovaných osôb vo vzťahu k podriadenosti. Žalobca ďalej vypovedal a oznámil skutočnosti v trestnom konaní (kauze Rozuzlenie), v ktorom takisto ani jedna z obvinených osôb nie je vo vzťahu nadriadenosti voči žalobcovi a ani nikdy v takomto vzťahu nebola. Z opatrenia prokurátora ÚŠP GP SR teda nie je zrejmé, voči komu smeruje ochrana žalobcu, keďže žalobca neoznámil žiadnu trestnú činnosť voči svojmu nadriadenému v rámci Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Už prvá, veľmi podstatná podmienka pre udelenie ochrany podľa zákona o ochrane oznamovateľov nie je daná, keďže oznámenie žalobcu nesmeruje voči jeho nadriadenému v rámci žalovaného, ale voči verejne činným osobám pôsobiacim v politickom živote a v súkromnom sektore. Ochrana poskytnutá žalobcovi je v rozpore so zákonom a zo strany príslušných orgánov došlo k zneužitiu tohto inštitútu pre potreby žalobcu. Vzhľadom na skutočnosť, že oznámenie žalobcu nesmerovalo voči žalovanému, resp. nadriadenému žalobcovi, nemožno považovať za dostatočne osvedčené tvrdenie žalobcu o úmysle žalovaného akýmkoľvek

spôsobom priamo diskriminovať žalobcu z dôvodu podania oznámenia o protispoločenskej činnosti. Napádané individuálne správne akty žalovaného voči žalobcovi tak nemajú absolútne žiaden súvis s trestným oznámením podaným zo strany žalobcu. Z uvedeného dôvodu preto nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že k vydaniu napádaných správnych aktov došlo v súvislosti s podaným trestným oznámením žalobcu. Navyše, ak vzhľadom na vyššie uvedené právne úvahy žalobcu nedošlo k udeleniu ochrany v súlade so zákonom o ochrane oznamovateľov, teda žalobca nie je tzv. whistleblowerom, a došlo k zneužitiu tohto inštitútu zo strany prokurátora ÚŠP GP SR, je nanajvýš sporný vôbec postup podľa zákona o ochrane oznamovateľov a teda údajná, žalobcom prezentovaná povinnosť žalovaného vyžiadať si súhlas Úradu na ochranu oznamovateľov podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností a argumentov k podanému odvolaniu žalobcu žalovaný uvádza, že nesúhlasí s jeho námietkami a právnym názorom v celom rozsahu, ale sa v plnej miere stotožňuje s výrokom napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie.

7. V replike ku vyjadreniu žalovaného k odvolaniu, žalobca okrem iného uvádza, že žalovaný vo svojom vyjadrení opiera argumentáciu vo vzťahu k právomoci civilného súdu o rozhodnutie odvolacieho súdu v dvoch iných konaniach o nariadenie neodkladného opatrenia, v ktorých je rovnako jednou zo strán sporu (v oboch prípadoch v pozícii žalovaného). V tejto súvislosti žalobca poukazuje na to, že spomenuté rozhodnutia nie je možné považovať za ustálenú rozhodovaciu činnosť súdov, keďže na odvolacom súde aktuálne prebieha deväť ďalších obdobných konaní, o ktorých zatiaľ nebolo rozhodnuté. Žalobca opätovne poukazuje i na to, že sa nestotožňuje s názorom prezentovaným žalovaným, podľa ktorého by neodkladným opatrením civilný súd neprípustne zasiahol do právomoci správnych orgánov, čím by bol oslabený princíp právnej istoty. Zdôraznil, že v tomto prípade nepôjde o dve odlišné rozhodnutia dvoch súdnych autorít v tej istej veci, ktoré by sa dostávali do konfliktu, keďže v konaní pred civilným súdom je relevantný antidiskriminačný charakter posudzovanej veci. Podľa žalobcu je potrebné dôsledne odlišiť posudzovanie zákonnosti správneho aktu (o ktorom civilný súd v tomto prípade nerozhoduje a ktoré nie je ani predmetom konania o neodkladnom opatrení) a posudzovanie následkov personálnych rozkazov z hľadiska ich súladnosti so zásadou rovnakého zaobchádzania. Nie je pritom rozhodujúce, že personálne rozkazy majú povahu správneho aktu. Žalobca má za to, že súbeh súdnej ochrany žalobcu na jednej strane prostredníctvom odvolania a správnej žaloby podľa Správneho súdneho poriadku a na druhej strane podľa § 2a ods. 1 a 3 zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a 3 a § 11 antidiskriminačného zákona je nielen možný, ale je výslovne zákonom predpokladaný už len preto, že každý z týchto dvoch systémov súdnej ochrany nevyhnutne vedie k poskytnutiu iného druhu a rozsahu súdnej ochrany. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia preto nie je možné považovať ani za obchádzanie preskúmania zákonnosti správneho aktu v rámci správneho súdnictva. Prostriedky právnej ochrany, ktoré má žalobca k dispozícii si navzájom nekonkurujú, ale ide o ich zákonom predpokladaný súbeh, pretože každý z nich smeruje v konečnom dôsledku k inému druhu a rozsahu právnej ochrany, ktorá sa navzájom neprelína. Argument žalovaného, podľa ktorého by sa neodkladným opatrením obchádzalo preskúmanie zákonnosti je preto podľa žalobcu nesprávny. Žalobca opätovne poukazuje i na to, že nie je zároveň vylúčená ani taká situácia, že by úkony žalovaného boli správnym súdom v správnom súdnom konaní posúdené ako zákonné, avšak civilným súdom v civilnom sporovom konaní by boli posúdené ako porušujúce zásadu rovnakého zaobchádzania, v dôsledku čoho by civilný súd napr. uložil povinnosť upustiť od ďalšieho konania (čo je to isté ako zdržať sa takého konania) či napraviť protiprávny stav. Opätovne pripomenul aj, že nariadenie navrhovaného neodkladného by nijako nebránilo žalovanému, aby vydal nové organizačné opatrenie, resp. aby boli voči žalobcovi vydané nové personálne rozkazy s rovnakým výrokom po tom, ako k tomu bude udelený predchádzajúci súhlas Úradu podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov. Žalobca ďalej poukazuje i na to, že samotná skutočnosť, že sa úprava služobného pomeru príslušníka policajného zboru odlišuje od pracovnoprávneho pomeru zamestnanca neznamena, že zákonná úprava úplne zbavuje príslušníka Policajného zboru ochrany pred diskrimináciou. V tejto súvislosti žalobca zdôrazňuje, že v prípade príslušníkov tých štátnych orgánov, pri ktorých zákonodarca vzhľadom na ich špecifické funkcie a postavenie považoval za potrebné obmedziť pôsobnosť zákona o ochrane oznamovateľov a buď úplne alebo čiastočne ich z pôsobnosti tohto zákona vyňať, to zákonodarca aj výslovne urobil, a to konkrétne v § 7 ods. 1 prvej vete za bodkočiarkou, kde sa zužuje požiadavka na získanie predchádzajúceho súhlasu v prípade profesionálnych vojakov; a v § 23, kde sa zužuje pôsobnosť zákona o ochrane oznamovateľov v prípade príslušníkov Slovenskej informačnej služby, Vojenského spravodajstva a Národného bezpečnostného úradu a výslovne sa vylučuje podmienka získania predchádzajúceho súhlasu Úradu s pracovnoprávnym úkonom voči príslušníkom týchto orgánov podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov. Preto je a contrario nepochybné, že príslušníci Policajného zboru z pôsobnosti

§ 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov vyňatí nie sú a tento sa na nich vzťahuje v celom rozsahu. Žalobca ďalej uvádza, že k povahe organizačného opatrenia žalovaný uvádza, že ide o vnútorný predpis, ktorý smeruje len voči subjektom ovládaným organizačnou podriadenosťou k správneho orgánu, ktorý takýto normatívny akt vydal a nemá povahu všeobecne záväzného právneho predpisu. Organizačné opatrenie teda nepodlieha ani súdnemu prieskumu. K personálnym rozkazom potom žalovaný uvádza, že je ich možné preskúmať len v rámci správneho súdnictva, pričom preloženie žalobcu bolo nevyhnutným následkom organizačnej zmeny, keďže nie je možné, aby bol policajt odvolaný z funkcie a nebol následne ustanovený do novej funkcie. Žalobca však poukazuje na to, že predmetom sporu v tunajšom prípade (a podstatnou predbežnou otázkou) je výlučne otázka, či žalovaný mohol vydať voči žalobcovi organizačné opatrenie a personálne rozkazy, t.j. či mohol žalobcu odvolať z funkcie, preradiť na nižšiu pozíciu, zmeniť mu miesto výkonu práce a znížiť mu služobný plat bez predchádzajúceho súhlasu Úradu podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov v čase, keď mal žalobca status chráneného oznamovateľa. Možnosť, resp. nemožnosť preskúmať zákonnosť týchto úkonov v správnom konaní nie je pre predmetné konanie rozhodujúca a nemá vplyv ani na právomoc civilného súdu prikázať žalovanému, aby sa zdržal ich výkonu (resp. upustil od ich výkonu a uplatňovania) v prípade, ak porušujú zákaz diskriminácie. Je zrejme, že organizačné opatrenie a personálne rozkazy sú na seba nadväzujúce a vzájomne podmienené úkony (existencia jedného bez ostatných nie je možná). Ak by sa žalovaný musel zdržať výkonu a uplatňovania personálneho rozkazu, ale mohol by pokračovať vo výkone a uplatňovaní organizačného opatrenia, stále by neexistovala žalobcova funkcia a pracovné miesto. A naopak, ak by sa žalovaný musel zdržať výkonu a uplatňovania organizačného opatrenia ale mohol by pokračovať vo výkone a uplatňovaní personálneho rozkazu, žalobca by bol odvolaný z funkcie, preradený na nižšiu pozíciu, na inom mieste výkonu práce a bol by mu znížený služobný plat. Ak bol žalovaný povinný získať predchádzajúci súhlas Úradu s pracovnoprávnymi úkonmi, avšak tento súhlas nezískal, a teda nepreukázal, že tieto pracovnoprávne úkony neboli urobené v súvislosti s oznámením závažnej protispoločenskej činnosti, tieto pracovnoprávne úkony porušujú zásadu rovnakého zaobchádzania podľa § 2a ods. 3 zákona o štátnej službe policajtov a § 2 ods. 1 antidiskriminačného zákona. Žalobca poukazuje v tejto súvislosti na § 2a ods. 2 antidiskriminačného zákona, v ktorom sa explicitne uvádza: „Priama diskriminácia je konanie alebo opomenutie, pri ktorom sa s osobou zaobchádza menej priaznivo, ako sa zaobchádza, zaobchádzalo alebo by sa mohlo zaobchádzať s inou osobou v porovnateľnej situácii.“ Ak v prípade žalobcu žalovaný nezískal predchádzajúci súhlas Úradu s pracovnoprávnym úkonom (personálnym rozkazom) hoci bol povinný ho získať, zaobchádzal tým so žalobcom menej priaznivo, ako by sa mohlo (a malo) zaobchádzať s inou osobou v porovnateľnej situácii (teda s iným chráneným oznamovateľom). Zároveň, pokiaľ by žalovaný tvrdil, že so žalobcom zaobchádzal rovnako ako s inými policajtmi bez toho, aby aj títo iní policajti mali status chráneného oznamovateľa, potom by sa rovnako dopustil diskriminačného konania, pretože zásada rovnakého zaobchádzania a zákazu diskriminácie podľa ustálenej judikatúry ESLP znamená požiadavku, aby v rovnakých situáciách sa zaobchádzalo rovnako a v nerovnakých situáciách sa zaobchádzalo nerovnako. Zásada rovnakého zaobchádzania teda podľa žalobcu vyžaduje, aby sa porovnateľné situácie neposudzovali rozdielne a rozdielne situácie neposudzovali rovnako, ak takéto posudzovanie nie je objektívne odôvodnené. Žalobca ďalej poukazuje i na to, že žalovaný sa snaží odvieť pozornosť od toho, že porušil svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zákona o ochrane oznamovateľov tým, že spochybňuje zákonnosť udelenia ochrany žalobcovi prokurátorom ÚŠP. Pokiaľ žalovaný rozsiahlo uvádza, prečo považuje za nezákonné opatrenie prokurátora ÚŠP o poskytnutí ochrany žalobcovi, k tomu žalobca uvádza, že takéto opatrenie nemá ani zákonom predpísanú formu a ani obsah, dokonca prokurátor nebol povinný ho ani odôvodniť (v tomto smere je opatrenie v prípade žalobcu nadštandardne kvalitné). Rozhodnutie o priznaní ochrany oznamovateľovi je výlučnou právomocou prokurátora podľa § 4 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov a jeho obsah ani okolnosti jeho vydania nepodliehajú preskúmaniu súdom v tomto ani v žiadnom inom konaní. Podľa žalobcu je nepochybné, že žalovaný mal povinnosť získať predchádzajúci súhlas Úradu podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov. V konaní o udelenie súhlasu pred Úradom mal zároveň žalovaný možnosť preukázať, že tri na seba nadväzujúce pracovnoprávne úkony neboli odvetným opatrením voči žalobcovi ako oznamovateľovi závažnej protispoločenskej činnosti. Vzhľadom na status žalobcu ako chráneného oznamovateľa sa totiž ex lege predpokladá (vyvrátená domnienka, vid' § 7 ods. 5 zákona o ochrane oznamovateľov), že pracovnoprávne úkony boli urobené v súvislosti s jeho oznámením protispoločenskej činnosti (teda sú odvetnými opatreniami). Žalovaný mal priestor túto domnienku vyvrátiť a preukázať, že o odvetné opatrenia nejde, a to práve a len v konaní podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, ktoré však žalovaný ani neinicioval (a tento zákon ignoroval). Žalobca záverom zdôraznil, že za odmietnutie spravodlivosti nepovažuje skutočnosť, že súd prvej inštancie nerozhodol

podľa jeho predstáv, ale skutočnosť, že súd možnosť nariadiť neodkladné opatrenie nesprávne právne posúdil, čím mu odoprel ochranu pred diskrimináciou, ktorá mu vyplýva zo Smernice, ako aj z § 2a ods. 1 a 3 zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona. Ak bol súd prvej inštancie toho názoru, že neodkladné opatrenie nepostačuje na trvalú úpravu pomerov medzi stranami, resp. by mohlo dôjsť k porušeniu zásady proporcionality alebo zásady kontradiktórnosti a je potrebné vykonať plnohodnotné dokazovanie a vec posúdiť v rámci konania vo veci samej, mal vydať neodkladné opatrenie a vo výroku uznesenia o neodkladnom opatrení uložiť žalobcovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej (§ 336 ods. 1 CSP). Pokiaľ žalovaný poukazuje na uznesenia odvolacieho súdu vo veciach sp.zn. 8CoPr/14/2023 (žalobca B. Č.) a 8CoPr/15/2023 (žalobca P. M.), k tomuto žalobca uvádza, že tieto uznesenia považuje za zmätočné a za výsledok postupu odvolacieho súdu porušujúceho právo uvedených žalobcov na spravodlivý proces, pričom z tohto dôvodu boli tieto uznesenia odvolacieho súdu aj napadnuté dovolaniami z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP. Žalobca k vyjadreniu predložil kópie predmetných dovolaní.

8. Podľa ust. § 325 ods. 1 Civilného sporového poriadku neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

9. Podľa ust. § 309 písm. b) civilného sporového poriadku súd pri prvom procesnom úkone vo vzťahu k žalobcovi vhodným spôsobom žalobcu poučí o jeho procesných právach a povinnostiach nielen v rozsahu všeobecnej poučovacej povinnosti, ale poučí ho aj o dôkazoch, ktoré je potrebné predložiť, o možnosti podať návrh na neodkladné opatrenie alebo zabezpečovacie opatrenie a o iných možnostiach potrebných na účelné uplatnenie alebo bránenie jeho práv.

10. Podľa ust. § 12 ods. 6 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti pozastavenie účinnosti pracovnoprávneho úkonu sa skončí uplynutím 30 dní od doručenia potvrdenia podľa odseku 2 oznamovateľovi. Doručením návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia na súd počas tejto lehoty sa trvanie pozastavenia účinnosti pracovnoprávneho úkonu predlžuje až do nadobudnutia vykonateľnosti rozhodnutia súdu o tomto návrhu.

11. Podľa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou (antidiskriminačný zákon) každý sa môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie; ak ide o nedodržanie zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti, môže sa tiež domáhať neplatnosti právneho úkonu, ktorého účinnosť bola podľa osobitného predpisu pozastavená.

12. Odvolací súd posúdením návrhu, odvolania, vyjadrenia k odvolaniu dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne a právne správne. Z odôvodnenia súdu prvej inštancie je zrejmé, že nepovažoval za dôvodné, aby sa daná vec riešila neodkladne a to formou neodkladného opatrenia, ktoré má mať povahu rozhodnutia vo veci samej. Je zrejmé aj, že súd prvej inštancie sa zaoberal vecou, ustálil, že má právomoc v diskriminačnom spore civilný súd, aj zaujal stanovisko, že je možné žiadať aj nariadenie neodkladného opatrenia. Odvolací súd považuje za dôležité v danej veci zaoberať sa práve tým, či je dôvodné vôbec nariadiť neodkladné opatrenie. Civilný sporový poriadok predpokladá iba dva dôvody pre uplatnenie tejto formy procesného zabezpečenia, a to jednak potrebu bezodkladne upraviť pomery a jednak obavu, že exekúcia bude ohrozená. Civilný sporový poriadok v podstate pripúšťa aj dosiahnutie trvalej úpravy neodkladným opatrením, hovoríme potom o neodkladnom opatrení vo veci samej, bez potreby domáhať sa následne nároku aj žalobou vo veci samej. Nariadenie neodkladného opatrenia je podľa zákonných predpokladov uvedených v Civilnom sporovom poriadku prípustné a opodstatnené vtedy, ak sa tvrdí a osvedčí, že sú tu právne vzťahy medzi účastníkmi, že tieto právne vzťahy vyžadujú dočasnú úpravu, že táto dočasná úprava je potrebná, že sa v právnych vzťahoch medzi účastníkmi nevytvorí nenávratný stav a že sa neprimeraným spôsobom nezasahuje do právnych vzťahov medzi účastníkmi a že účastník nie je obmedzený spôsobom neprimeraným povahe veci. Žalobca sa daným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia domáha vydať práve neodkladné opatrenie, ktoré má riešiť vec samu. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že na takéto neodkladné opatrenie tu nie je dôvod. Správne poukázal na to, že neodkladné opatrenie je len špecifickým procesným postupom, ktorým nemožno s konečnou platnosťou posúdiť diskrimináciu v

pracovnoprávnom vzťahu, a to bez vykonania náležitého dokazovania, bez výsluchu strán a vykonania pojednávania, ktoré ustanovenie § 314 CSP vyslovene vyžaduje a správne poukázal na to, že žalobca má možnosť podať si riadny návrh vo veci samej. Žalobca v návrhu aj v odvolaní vysvetľuje, že ak súd vyhovie jeho návrhu, tak nič nebráni žalovanému znovu vykonať príslušné úkony, s tým, že požiada Úrad na ochranu oznamovateľov o súhlas s týmito úkonmi. Odvolací súd sa nestotožňuje s daným výkladom žalobcu, keď nariadením ním požadovaného petitu, nedôjde k situácii, ktorú popisuje, nedôjde totiž ku zrušeniu rozhodnutia v pracovnoprávnom vzťahu pre nezákonnosť, teda úkon, ktorý bol vykonaný tu stále je, aj keby sa vyslovilo, že sa jeho výkonu má žalovaný zdržať. Ak by sme mali za to, že vydaním neodkladného opatrenia ako žiada žalobca, by minister a následne príslušný funkcionár policajného zboru mohli opätovne vykonať tie isté úkony, prisúdili by sme danému rozhodnutiu účinok rovnaký ako je jeho zrušenie pre nezákonnosť. Avšak s konečnou platnosťou v danej veci rozhodnúť o zrušení úkonov pre nezákonnosť, je oprávnený správny súd, keďže ide o pracovný úkon príslušníka policajného zboru. Služobný pomer príslušníka policajného zboru je inštitútom verejného práva. Žalobca vyvodzuje neplatnosť úkonu z tej skutočnosti, že pracovnoprávny úkon voči príslušníkovi policajného zboru bol vykonaný voči osobe, ktorá má priznaný štatút chráneného oznamovateľa a zamestnávateľ mal pred vykonaním tohto úkonu žiadať súhlas od Úradu na ochranu oznamovateľov, čo nevykonal a preto je úkon neplatný. Odvolací súd má za to, že práve touto otázkou, či je úkon neplatný, respektíve nezákonný, sa môže zaoberať a o nej rozhodnúť len správny súd v rámci správnej žaloby, keďže služobný pomer príslušníka policajného zboru je inštitútom verejného práva. Civilný súd si nemôže o tejto otázke urobiť úsudok sám, teda nemôže ju riešiť ako prejudiciálnu otázku v rámci diskriminačného konania. Treba rozlišovať na jednej strane právomoc ako podmienku konania podľa civilného sporového poriadku a na strane druhej rozsah kompetencií civilného súdu nariadiť neodkladným opatrením určitú povinnosť, zákaz, či iné obmedzenie v prípade, ak by sa obsah takéhoto rozhodnutia dostal do kolízie s právnym priestorom, ktorý je vzhľadom na právnymi normami vyhradený inému subjektu, čo je v danom prípade správny súd. Žalobca má za to, že civilný súd si môže takúto otázku riešiť sám ako prejudiciálnu, s tým že správny súd nie je záverom civilného súdu viazaný. Argumentácia žalobcu v tomto smere nie je správna. Ako je vyššie uvedené, otázkou či bol žalovaný vôbec povinný pýtať súhlas od Úradu, ako aj otázkou, ak bol povinný ho pýtať, a nepýtal ho, či to spôsobuje v danom prípade neplatnosť úkonu, či jeho nezákonnosť, je oprávnený správny súd v rámci prejednávania správnej žaloby. Ak by sme vyhovelí návrhu žalobcu, mohla by nastať totiž situácia, že správny súd v rámci prejednávania správnej žaloby by napríklad dospel k záveru, že úkony boli vykonané zákonne, teda nedošlo by k zrušeniu daných úkonov, avšak zároveň by tu bolo rozhodnutie civilného súdu, ktorým je navždy zakázané žalovanému zdržať sa výkonu týchto úkonov. Existovali by tu potom vedľa seba dve vykonateľné rozhodnutia s opačným výrokom, čo nie je absolútne žiaduce. Vyhovením návrhu žalobcu, by došlo k neprípustnému zásahu do kompetencií iného orgánu verejnej moci. Neodkladným opatrením civilný súd však nemôže brániť vo výkone právomoci iného orgánu. V danej veci je potrebné uprednostniť právne prostriedky ochrany v správnom konaní, nakoľko prostredníctvom neodkladného opatrenia nie je prípustné odnímať účinky rozhodnutiam alebo iným aktom vydaným pri výkone verejnej moci. V prípade vydania požadovaného neodkladného opatrenia v civilnom sporovom konaní by bola právomoc správneho súdu negovaná a vydanie rozhodnutia, ktorým by správnej žalobe nevyhovel, by potom nemalo žiadne právne ani faktické účinky, pokiaľ by popri ňom existovalo právoplatné a vykonateľné vyhovujúce neodkladné opatrenie. Uprednostnenie účinkov neodkladného opatrenia by malo za následok podriadenie správneho súdu civilnému súdu, hoci civilný súd nie je funkčne príslušným vo veci správnej žaloby a takýto stav by umožňoval obchádzanie preskúmania zákonnosti správneho aktu v rámci správneho súdnictva. Civilný súd ako prejudiciálnu otázku nemôže riešiť platnosť (zákonnosť) pracovného úkonu príslušníka policajného zboru, keď táto kompetencia patrí súdu správneho. Žalobca poukazuje pri argumentácii možnosti posúdenia prejudiciálnej otázky na ust. § 194 CSP. Podľa ust. § 194 CSP otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193, môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť. Teda je zrejme aj z dikcie daného ustanovenia, že súd v civilnom konaní nemôže rozhodnúť o takejto otázke. Ako je vyššie vysvetlené, vyhovením návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia ako návrhu, ktorý má povahu konečného rozhodnutia, tak ako to žiada žalobca, by došlo k rozhodnutiu o otázke, o ktorej má právomoc rozhodovať správny súd. Navyše z citovaného ustanovenia § 194 CSP vyplýva, že súd si môže prejudiciálne posúdiť iba takú otázku, ktorá spravidla nepatrí do rozhodovacej činnosti iných súdov, ale spadá do kompetencie iných orgánov verejnej moci. V nových civilných a správnych kódexoch je jasne vymedzené, čo preskúmajú správne súdy v rámci správneho súdnictva, a čo môžu preskúmať civilné súdy v rámci civilného konania. Ak teda žalobca namietá nezákonný postup, ktorý podľa jeho názoru vyvrcholil do prijatia individuálneho správneho aktu (personálneho rozkazu), tak potom odvolací súd uvádza, že k tejto čiastkovej otázke sa v rámci

tohto civilného konania nemôže vyjadriť a to ani prejudiciálne, nakoľko táto otázka spadá výlučne do kompetencie správneho súdu, ktorý ako jediný k nej môže zaujať relevantné stanovisko. Inak povedané, čiastková otázka nemôže byť na jednej strane posudzovaná ako prejudiciálna otázka v civilnom konaní, a zároveň nemôže byť súčasne predmetom aj správneho konania, respektíve správnej žaloby, nakoľko takýmto postupom by neprípustne (hoci prejudiciálne) došlo k prekročeniu právomoci civilného súdu, a zároveň k zásahu do rozhodovacej činnosti správneho súdu (aj keď len prejudiciálne).

13. Žalobca v odvolaní uvádza, že ak mal súd prvej inštancie za to, že nie je dôvodné nariadiť v danej veci neodkladné opatrenie, ktoré je povahou rozhodnutím vo veci samej, mohol sám súd nariadiť žiadaný petít dočasne do ukončenia konania vo veci samej a uložiť žalobcovi v určenej lehote podať na súd návrh vo veci samej. K danému odvolací súd uvádza, že nie v každom prípade, kde je možné podať aj návrh na neodkladné opatrenie je dôvodné návrhu vyhovieť. Aj keď zákon o ochrane oznamovateľov v § 12 ods. 6 pripúšťa nariadenie neodkladného opatrenia a rovnako aj v diskriminačných sporoch je možnosť podať aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, každý takýto návrh sa však spravuje aj ustanoveniami civilného sporového poriadku o neodkladných opatreniach. Ako je už vyššie uvedené, podľa ust. § 325 ods. 1 CSP, neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery a ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Nariadiť neodkladné opatrenie je možné tam, kde je jednak osvedčenie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a jednak zároveň musí byť splnené, že je nevyhnutné okamžite bez vykonania dokazovania upraviť dočasne pomery, nakoľko by inak hrozila nenapraviteľná ujma, alebo bola ohrozená exekúcia. Z bodu 96 smernice č. 2019/1937 o ochrane osôb, ktoré nahlasujú porušenia práva únie, na ktorú poukazuje žalobca, vyplýva, že pre nahlasujúce osoby by mali byť dostupné aj predbežné opatrenia, ako sú ustanovené vo vnútroštátnom práve, na zastavenie hrozieb, pokusov alebo pokračujúcich odvetných opatrení, ako je obťažovanie, alebo zabránenie niektorým formám odvetných opatrení, ako je prepustenie, ktoré môže byť ťažké zvrátiť po uplynutí dlhého obdobia a ktoré môže jednotlivca finančne zruinovať. Podľa odvolacieho súdu ani zo smernice nevyplýva, že v každom jednom prípade, ak podá navrhovateľ návrh na neodkladné opatrenie, je dôvodné a nevyhnutné návrhu aj vyhovieť. Zo znenia vyššie uvedeného článku sa taktiež predpokladá nejaká závažná ujma ktorá hrozí, ak sa neposkytne neodkladná ochrana. Možno teda konštatovať, že aj v prípade diskriminačného súdneho konania, či aj pre prípad neodkladného opatrenia, ktorý vymedzuje zákon č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti v ust. § 12 ods. 6, je nevyhnutné skúmať aj vymedzené podmienky nariadenia neodkladnej úpravy v ust. § 325 ods. 1 CSP. Nie je tu daná totiž špeciálna úprava pre neodkladné opatrenia v diskriminačných sporoch, v tom zmysle, že je potrebné len osvedčenie nároku, bez splnenia aj ďalších vyššie uvedených podmienok pre nariadenie neodkladnej úpravy. Teda ani zo smernice ani z ust. § 12 ods. 6 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti, ani z ustanovení upravujúcich konanie o diskriminačných žalobách nevyplýva, že nariadenie neodkladného opatrenia má byť automatické len na základe osvedčenia nároku. Odvolací súd dospel potom k záveru, že tu nie sú splnené ani podmienky na nariadenie dočasného neodkladného opatrenia, keď nevzhladol odvolací súd bez nariadenia neodkladnej úpravy hrozbu vzniku nenapraviteľnej ujmy, a už vôbec nie ohrozenie budúcej exekúcie. Odvolací súd má za to, že tu nie je dôvod neodkladne, teda urýchlene zasiahnuť a upraviť dočasne pomery, keď žalobcove postavenie, aj pri uplatňovaní úkonu, ktorý sa napáda ako diskriminačný, nie je tak zhoršené, že je nevyhnutný okamžitý zásah súdu. Žalobca neprišiel o zamestnanie, aj pri uplatnení úkonov, ktoré napáda, je príslušníkom policajného zboru a vykonáva funkciu starší referent 3. operatívneho oddelenia okresného riaditeľstva PZ v Bratislave 1. Žalobca po dobu šiestich mesiacov podľa ust. § 35 ods. 10 z.č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru a vyplýva to aj z predložených listinných dôkazov k návrhu, poberá doterajší služobný plat 4.004,- eur . Po tejto dobe, ako vyplýva z príloh je jeho služobný plat 2.379,- eur, teda nedochádza ani v jeho majetkovej sfére k existenčnej situácii. Inými slovami, nezasiahlo sa napádaným úkonom do práv žalobcu v rozsahu vyžadujúcom ihneď zásah súdu. K osvedčeniu nároku je v intenciách daného prípadu potrebné poukázať aj na to, že ku zmene funkcie žalovaného došlo na základe organizačného opatrenia ministra, ktorým sa vykonala reorganizácia Úradu inšpekčnej služby, ktorého vnútornú organizáciu určuje minister v zmysle ust. § 4a z.č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbere. Teda je na mieste otázka, či tu je daná príčinná súvislosť medzi vykonaným opatrením a tým, že žalobca má štatút oznamovateľa,. Avšak ako je už vyššie uvedené a ako uviedol aj súd prvej inštancie, nie je možné vyriešiť danú vec rozhodnutím bez riadne vykonaného dokazovania, o to viac keď v diskriminačnom konaní na žalovaného prechádza dôkazné bremeno.

14. Ďalej odvolací súd poukazuje i na to, že z. č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti hovorí o možnosti neodkladného opatrenia v znení dočasného pozastavenia účinnosti úkonu, a zákon č. 365/2004 Z.z. antidiskriminačný zákon odkazuje v ust. § 9 ods. 2 na možnosť domáhať sa neplatnosti právneho úkonu, ktorého účinnosť bola podľa osobitného predpisu pozastavená. Teda predpokladá sa konanie vo veci samej, v ktorej sa má rozhodnúť, či posúdiť neplatnosť úkonu. A tu sa znovu dostávame k tomu, že v intenciách danej veci, keď ide o príslušníka policajného zboru, rozhodnúť o nezákonnosti úkonov, ich zrušení, čo má rovnaké účinky, ako neplatnosť úkonu, je v právomoci súdu správneho. Pojem neplatnosť úkonu v zmysle vyššie uvedených zákonov je potrebné vykladať tak, že ide aj o určenie nezákonnosti rozhodnutia, nakoľko ak ide o zamestnanca, ktorý sa riadi ustanoveniami zákonníka práce na súde sa žiada určenie neplatnosti pracovnoprávneho úkonu, kdežto u príslušníka policajného zboru, sa nedomáha neplatnosti pracovnoprávneho úkonu podľa zákonníka práce, ale môže sa brániť proti úkonu rozkladom, odvolaním a následne správnu žalobou, kde sa formuluje petítie nie ako neplatnosť úkonu, ale ako vyslovenie jeho nezákonnosti. Teda na vyriešenie zásadnej otázky v danom prípade, ktorou je zákonnosť napadnutých úkonov a ktorá je dôležitá aj pre riešenie sporu v intenciách diskriminácie, je správny súd. Súd civilný nemôže túto otázku riešiť ako prejudiciálnu, zasahoval by tým do právomoci súdu správneho, ako je už uvedené vyššie. Žalobca uvádza v odvolaní, že môže nastať aj situácia, že správny súd nevysloví nezákonnosť napadnutých úkonov, avšak to neznamena, že nemohlo dôjsť k diskriminácii v súvislosti s úkonmi. S daným sa síce dá súhlasiť, avšak bude potom nevyhnutné posúdiť, aký nárok je dôvodné priznať ak bude v diskriminačnom spore úspešný, teda zaoberať sa aj otázkou, či v diskriminačnom spore bude dôvodné priznať navrátenie do predošlého stavu.

15. Odvolací súd poukazuje i na to, že žalobca v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ani v odvolaní neuvádza dôvody, pre ktoré je nevyhnutné zasiahnuť neodkladne. Súd nie je oprávnený tieto dôvody nachádzať sám. Odvolací súd odôvodnil, že tu nie je automaticky nárok na nariadenie neodkladného opatrenia, ale musia byť pre nariadenie splnené podmienky, ktoré v danej veci za splnené nepovažuje. To, že nie je vyhovené návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia neznamena, že sa odoprela ochrana žalobcovi, nakoľko na neodkladnú úpravu pomerov tu nie je automatický nárok a to ani v prípade diskriminačného sporu. Žalobca, aj keď nebola nariadená neodkladná úprava, má možnosť podať si antidiskriminačnú žalobu vo veci samej. Taktiež ako je vyššie vysvetlené, má právny prostriedok nápravy v rámci správneho konania, kde je aj možnosť žiadať o odkladný účinok napádaných rozhodnutí, čo svojou povahou, či následkami, poskytuje obdobnú ochranu, ako požaduje daným neodkladným opatrením. Odvolací súd záverom zdôrazňuje, že daným rozhodnutím, nie je riešená otázka zákonnosti, či nezákonnosti postupu žalovaného. Rovnako nemá odvolací súd v rámci daného konania za dôvodné a ani nemá právomoc riešiť otázku zákonnosti udelenia statusu chráneného oznamovateľa príslušným prokurátorom, ktorú nastolil žalovaný vo vyjadrení.

16. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že prvoinštančný súd návrh posúdil správne, vysvetlil dôvody, pre ktoré nebolo možné nariadiť žiadané neodkladné opatrenie a aj z dôvodu, že tu nie sú splnené podmienky k nariadeniu neodkladnej úpravy, ktorým je potreba bezodkladne upraviť pomery, odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne v zmysle ust. § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku potvrdil.

17. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého v odvolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovanému žiadne trovy nevznikli, a preto v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. februára 2018 sp.zn. 7Cdo 14/2018 uverejnené pod R 72/2018 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018).

18. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon prípúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 Ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).